SLADKÝ ŽIVOT

Lorraine Hallová

Pod královskou maskou

HARLEQUIN

Lorraine Hallová

POD KRÁLOVSKOU MASKOU

Překlad

Daniela Čermáková

Milá čtenářko,

doufám, že se stejně jako já těšíte na dokončení příběhu o ztracené princezně a jejím bratru-králi… I když s princeznou to vlastně dobře dopadlo už minulý měsíc v příběhu nazvaném Mstitelka k vašim službám!. *Jenže je tady ten její bratr. Diamandis musel převzít trůn příliš mladý a nenaučil se pro samé povinnosti radovat ze života. Ještě že se u jeho dvora objevila Katerina… Ale to už Vám prozrazuji příliš; přečtěte si to sama v knize pojmenované* Pod královskou maskou.

Všimla jste si, jak často v mých příbězích hraje roli voda*? Asi je to logické – pro suchozemce je moře symbolem romantiky samo o sobě. A tak se říše krále Diamandise nachází kousek od Atén, jméno krásného severořeckého ostrova je přímo v názvu další knihy* – Usmíření na Thassosu. *A vody je plná i kniha trochu záhadně pojmenovaná* Jak se nakonec utopili. *Doufám, že jsem Vás dostatečně navnadil a že budete chtít přijít na to, co jsem tím názvem myslel…*

Tak se ponořte do mých příběhů a šťastnou plavbu!

Jak jinak než…

… s láskou

Váš Harlequin

Lorraine Hallová

POD KRÁLOVSKOU MASKOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Pregnant at the Palace Altar

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2023

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Lorraine Hall
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1097-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1098-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1099-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pro krále Diamandise Agonase byly královské svatby jako trn v královské patě. Jedinou jeho útěchou při plánování tohoto sňatku mu byl fakt, že se nejednalo o jeho vlastní svatbu.

To by totiž byla katastrofa.

Ovšem být králem, zatímco jeho sestra – dávno ztracená princezna, kterou našli teprve nedávno – se měla provdat, bylo mnohem náročnější, než by se mu zamlouvalo.

Za jiných okolností by celou tu záležitost označil za debakl. Nejdřív Zandra a její snoubenec před několika měsíci utekli do Atén, aby se vzali, a pak bylo po oznámení jejího těhotenství nutné posunout datum královského svatebního obřadu. Diamandis zjistil, že sestře proti své vůli pomáhá.

Sváděl to na fakt, že ji skoro dvacet let považoval za mrtvou. Kdo by jí nechtěl vynahradit ten ztracený čas? Který král by nechtěl dát své sestřičce, princezně, všechno, po čem její srdce zatoužilo, a jak se slušelo na kalyvanskou princeznu?

Teď ji pozoroval, jak přechází po kanceláři. Tahle ženská nedokázala vydržet v klidu. Nebyla to klidná, poslušná princezna, jakou by nejspíš bývala, kdyby vyrůstala v paláci. Kdyby jejich rodiče nebyli před dvaceti lety zavražděni při krvavém pokusu o politický puč.

Monarchii se místo toho podařilo útok ustát a Diamandis byl po smrti svých rodičů a bratrů prohlášen za krále.

Zandře se s pomocí mladého sluhy podařilo nějak uniknout, přitom však ztratila paměť a vyrostla na ulicích Atén jako sirotek. Ten samý sluha – Lysias Balaskas, z něhož byl nyní miliardář a Zandřin manžel – ji tento rok přivedl zpátky do Kalyvy.

Zandra tedy byla doma, kam patřila. Testy DNA prokázaly, že je to jeho sestra, a přesto mu připadalo, že jeho sourozenec jsou dva odlišní lidé: batole, které znal první čtyři roky jejího života, a teď tahle žena, které nerozuměl a nevyznal se v ní. Byla otevřená a milá a s kuráží, z níž ho bolela hlava.

Přesto to byla jeho sestřička – kdesi hluboko v sobě to věděl – a on ji miloval.

Bez ohledu na to, jak moc ho mátla, rozčilovala a odporovala mu.

Její oči totiž byly stejné – ať už byla čtyřletá holčička dloubající ho do krku, nebo tahle žena říkající věci, ze kterých se málem posadil na zadek.

„Neuhodneš, koho jsem potkala, když jsem byla v Aténách." Naštěstí se neodmlčela, aby mohl hádat. „Katerinu."

Diamandis neztuhl. Nehodlal dovolit, aby ho *cokoliv* zaskočilo. Nebo si to alespoň opakoval. Jeho bývalá asistentka ho překvapila víckrát, než by dokázal spočítat.

Nedovolil však mysli, aby na ni začala vzpomínat. Utekla uprostřed noci a nechala jenom zprávu, takže pro něho byla mrtvá.

Minimálně si to opakoval, kdykoliv ji uviděl před očima. Snažil se přesvědčit sám sebe, že je to tím, že to prostě byla ta nejlepší asistentka, jakou kdy měl, a každý pokus o její náhradu skončil katastrofou.

Nedovolil si myslet na *tu noc*. V *téhle* kanceláři. Na její dokonalost a všechno, co nemohlo být.

Nikdy.

„Co to má společného se svatebními přípravami?“ zeptal se Diamandis stroze.

Jeho odměřenost však Zandru nezastrašila. To se ovšem povedlo jen velice málo věcem. „Nemá, ale možná jsem vyřešila záhadu toho, proč zmizela.“

„Hm?“ Diamandis měl svá podezření, ale sestře by je nikdy neprozradil. Ani nikomu jinému.

„Zahlédla jsem ji v obchodě s potřebami pro děti. S břichem větším, než mám já.“

Diamandis se nepohnul. Neslyšel, co Zandra říkala dál. Hučelo mu totiž v uších.

S břichem větším, než mám já.

„Nejspíš proto odešla,“ mínila Zandra a něco dál vykládala. „Bůh ví, že já bych rozhodně nechtěla být v jiném stavu, zatímco bych trpěla pod tvou krutovládou.“

„Cože?“

Zandra si přejela rukou po zakulaceném bříšku, jako by to byla odpověď.

Nemohla to být odpověď.

„Je to ale zvláštní,“ hloubala Zandra dál a poklepala si po bradě, jako by přemýšlela.

„Co?“ ucedil Diamandis zpoza zaťatých zubů. Štvalo ho, že z něj vyzařuje frustrace, když mu přitom na Katerině Florosové ani v nejmenším *nezáleželo. Ani trochu*. Ani proč se vypařila, ani v jakém stavu se momentálně nachází.

Odešla. Tím to celé skončilo.

„Nevypadala, že by se se mnou chtěla setkat, a tak jsem za ní nešla a nezeptala se. Každé těhotenství je prý jiné, ale zdálo se, že je v pokročilejším stupni než *já*. Vzhledem k tomu, jak pro tebe dřela prakticky nonstop, nechápu, kde si našla čas na otěhotnění.“

Pak ji nenucenost opustila, když ho probodla ostrým pohledem. „Nepředpokládám, že bys s tím měl něco společného."

„S čím?"

Protočila oči. „Prosím, ujisti mě, že nejsi otcem toho dítěte, Diamandisi."

Diamandis se narovnal a zabodl do sestry pohled. „Já jsem král Kalyvy."

„No a?"

Vážně je nemožná. Nechápal, proč s ní Lysias… něco *neudělá*.

Nebo proč s ní něco neuděláš ty, král a její bratr.

O to tu ovšem teď nešlo. „Nejsem otcem Katerinina dítěte. Odešla před mnoha měsíci uprostřed noci a já ji od té doby neviděl."

„Ano, před šesti měsíci. Nejspíš v době, kdy zjistila, že je těhotná. Prostě mi připadá, že spolu ty dvě události souvisí."

„Ujišťuju tě, že *já* s tou svízelnou situací, do které se dostala, nemám nic společného."

Zandra pokrčila rameny a položila si ruce na kulaté bříško. Diamandis si odmítl představit, jak asi v podobném stavu vypadá Katerina.

Je přece *král*. Pokud by ta politováníhodná vášnivá noc vedla k dítěti, jeho výkonná asistentka by ho o tom informovala a žádala kompenzaci. Okamžitě by ten problém vyřešili. Neměla by důvod utíkat.

Takový čin byl hloupý a krátkozraký a Katerina nikdy taková nebyla, ani po jejich… *škobrtnutí*.

Preferoval toto označení.

„Mám spoustu práce, Zandro. Přála sis probrat ještě něco dalšího?"

Pozorně ho sledovala, ale netušil, co jeho sestra hledá, nebo jestli to našla. Přistoupila k němu a vtiskla mu polibek na tvář. „Nic, Diamandisi. Uvidíme se u večeře." Načež odešla.

Diamandis zůstal stát na místě. Opakoval si, že ta informace nic nezměnila. Bude dneska pokračovat ve svém rozvrhu jako obvykle.

Stiskl tlačítko na stole, kterým přivolá asistenta.

Při čekání Diamandis nepřítomně vyhlížel z okna. To přece není možné. Byl si tím jistý.

Zandra však měla bohužel pravdu. Katerinina práce jeho osobní asistentky *byla* náročná. Kdy měla čas na nějaký románek? Přece by se o tom doslechl, dozvěděl by se o tom.

Takže mu zbývala jediná možnost, jakkoliv mu to celé připadalo neuvěřitelné.

Když *konečně* dorazil jeho nový asistent, Diamandis se na něho ani nepodíval a jen řekl: „Odlétám do Atén. Všechno zařiďte. Okamžitě."

„Statečný, odvážný princ stál mezi princeznou a nebezpečným drakem a jediným mocným máchnutím meče zachránil princeznu před jistou smrtí!"

Katerina Florosová tuhle pohádku *nesnášela*, ale děti v její třídě ji zbožňovaly. Znázornění prince probodávajícího draka bylo natolik hrůzostrašné, aby se to čtyřletým holčičkám a chlapečkům zamlouvalo, a vyprávění o princi a princezně a drakovi je naplňovalo typickou dětskou bázní.

Jedinou bázeň, kterou snad Katerina kdy cítila vůči královské rodině a nablýskaným šatům a hrůzostrašným princům, už dávno odvál čas. Místo toho jí bylo draka líto. Nejspíš si jen hleděl svého, dělal svoji práci, když se k němu přiřítil princ a všechno zničil.

Děti o tom obrázku vzrušeně štěbetaly jako obvykle a pak už je Katerina zahnala, aby se připravily k odchodu. Rodiče si je pomalu začnou vyzvedávat po dlouhém dni v práci.

Katerina stále nedokázala uvěřit, že bude brzy

jednou z nich – neustále pospíchat, pracovat a vychovávat. Ráda by věřila, že bude dokonalou, veselou matkou s neustálým úsměvem na rtech a otevřenou náručí. Obávala se však, že bude patřit spíš k těm utrápeným, nestále nestíhajícím matkám, které prosí své děti, aby si pospíšily, protože už dávno měly být někde jinde. Do té doby však ještě zbývala troška času… i když ne moc.

Jakmile si rodiče děti vyzvedli a personál odešel, Katerina posbírala svoje věci. Vtom k ní přistoupila její šéfová, ředitelka školky a Katerinina osobní zachránkyně.

„Už se ti to blíží." Fifi ji pohladila po bříšku. Katerina *nesnášela*, když se lidé dotýkali jejího břicha, ale Fifi seslala sama nebesa, když jí dala práci a pouštěla ji na kontroly k doktorovi. Katerina neměla to srdce jí to zakazovat.

Vyšly spolu ven do zamračeného večera, chviličku si povídaly a pak se rozloučily. Katerina se v duchu modlila, aby ta její stará rachotina nastartovala. Když auto naskočilo, vyslala poděkování vesmíru a pak vyrazila domů.

Zaparkovala na ulici před bytovkou v pochybné čtvrti na předměstí Atén. Nebyl to žádný palác. Ani nablýskaný bungalov na pláži, v němž vyrostla na ostrově kalyvanského království. Přinejlepším se to dalo nazvat jako barabizna. Ale byla to *její* barabizna, za kterou platila penězi, které si *sama* vydělala. Protože *odmítala* kráčet ve stopách své matky víc, než už se stalo.

Zvládne to sama. Bude své dítě milovat, a pokud to znamenalo, že bude mít ze začátku hluboko do kapsy, tak ať. Láska je lepší než tajemství a peníze.

Katerina to dokáže, tak jako vždycky.

Kousek dál na ulici stála skupina lidí, a i když byla Katerina zvědavá, se sklopenou hlavou vešla do

budovy. Davy neznamenají nic dobrého – o tom už se přesvědčila.

Takže vyšla po schodech, přičemž proklínala byt ve třetím patře tak jako každý večer, kdy jí břicho připadalo obzvlášť těžké a nohy ji bolely. Byla vyhladovělá, vyčerpaná a nemohla se dočkat, až si dá večeři ve vaně, jak se stalo jejím každodenním rituálem.

Odemkla dveře, vešla dovnitř a ztuhla. Ve vzduchu byla cítit zvláštní vůně. Něco velmi… mužského. Srdce se jí sevřelo v hrudi. Jednou rukou se natáhla po dveřích za sebou a v druhé držela mezi prsty klíče, aby se mohla bránit, kdyby bylo třeba.

Přestože jí bylo jasné, že před tímhle neexistuje žádná obrana.

Byl tady. V jejím domově. Na ošuntělé odřené pohovce. Ze všech sil se snažila, aby to tu působilo útulně a vesele, ale v porovnání s ním byl celý byt špinavý a nudný.

Na jejím gauči seděl král Kalyvy. Její bývalý šéf.

A víc.

Pomalu spustila ruce k břichu, jako by ho před ním mohla skrýt. Měla už připravenou lež. Držela se jí vším, co měla, a přesto…

Pohled na něj jí vyrazil dech.

Král.

Stále slyšela sama sebe, jak ho zadýchaně oslovovala „můj králi“ tu jedinou pitomou noc, kdy zapomněla na všechny sliby, které si dala. Jenom proto, že ji tenhle muž políbil.

Jenom protože byla *pitomá*.

Měla tušit, že přijde. Doufala, že se jí před princeznou Zandrou v tom dětském obchodě podařilo ukrýt, ale mělo ji to napadnout. Mělo ji napadnout, že princezna byla jen natolik laskavá, aby předstírala, že ji nevidí, když o to Katerina zjevně nestála.

Ne však tak laskavá, aby si to nechala pro sebe.

Diamandis se zvedl, jeho výška a síla jako by zablokovaly smutné světlo, které za ním vrhalo osvětlení. Tmavé vlasy měl ostříhané na krátko jako vždycky, tmavé obočí a oči přísné jako obvykle. Svalnatou postavu měl schovanou v jednom ze svých dokonalých černých obleků. Věděla, že je považuje za praktické a že v nich zastrašuje své potenciální oponenty, jednalo se však zároveň i o potlačované truchlení, protože se nikdy nesmířil s tragickými událostmi, jež ho potkaly.

Moc dobře to věděla a byl to jeden z hlavních důvodů, proč utekla v okamžiku, kdy zjistila, že je těhotná. Diamandis neřešil nic, co nepasovalo do života, který si vytvořil – a ona ho za to ani nemohla nenávidět po tom, co přišel o svoji rodinu a nějak se mu podařilo zachránit své království před zhroucením. Ve *čtrnácti*.

Nevěřila si, že by mu tváří v tvář dokázala vzdorovat, potřebovala by na to neskutečné množství síly. Celé *roky* každému vykládal, že kdyby měl na vybranou, nikdy by se neoženil a neměl děti. Takže tohle malé *uklouznutí* by mu nepasovalo do plánů.

A cenu za to by zaplatila *ona*.

Cenu, kterou velmi dobře znala. A nehodlala nic z toho předávat svým dětem, tak jako to udělala její matka.

Takže Katerina odešla. Zmizela. *Utekla*. Odhodlaná protlouct se na vlastní pěst. Vždycky se o sebe musela starat sama, i když se musela podřizovat vrtochům své matky, takže jí to připadalo jako jediné řešení. Byla si jistá, že si jejího zmizení skoro ani nevšimne.

Zapomene na ni a nikdy to nezjistí.

V podstatě je zachránila oba.

Jenže teď byl tady. Teď už to zřejmě věděl. A co zmůže proti králi?

Budeš muset něco vymyslet, Katerino. Přitiskla si ruce na břicho pevněji.

„Už je to opravdu tak dlouho, že jste zapomněla na protokol, slečno Florosová?“ prohlásil a ona poznala ten chladný, rezervovaný tón a to, jak vyslovil její jméno. Skrýval se za ním vztek, kterého by si většina lidí ani nevšimla. Ona to však věděla.

Moc dobře to věděla.

Prohlížel si ji ledovým pohledem, který dovedl k dokonalosti. „V přítomnosti svého krále byste se měla uklonit.“

DRUHÁ KAPITOLA

Neuklonila se. Diamandis netušil, jestli je to nějaký akt vzdoru – jemuž nerozuměl –, nebo jí její stav takový pohyb neumožňuje. Vybavil si, jak jeho matka chodívala po paláci ve vysokém stupni těhotenství a brblala, jak je to nepohodlné. Když ho pak uviděla, usmála se, objala ho, na což už byl tehdy příliš starý, a pověděla mu, že to za to vždycky stojí.

O vzpomínky na matku však nestál, takže se cítil ještě nepříjemněji.

„Co tady děláš, Diamandisi?“

Nadzvedl obočí nad drzostí, s níž si dovolila použít jeho křesní jméno bez náležitého vzdání úcty. Nijak jí to však nevadilo. Vždycky byla výkonnou asistentkou, která se uměla skrýt ve stínech anebo stát po jeho boku, když to bylo nutné.

Dnes si však nevybrala vhodný okamžik, aby se mu postavila.

„Zajímavá otázka. Jistě tě napadlo pár odpovědí.“

Položila si ruku na zakulacené břicho. V okamžiku, kdy ji uviděl, ho začaly svrbět ruce touhou ucítit ho pod volnou tenkou látkou. Tmavé kudrnaté vlasy měla stažené do culíku, ale pár pramínků se jí uvolnilo a viselo kolem tváře. Nebyla nalíčená, takže nepřipomínala tu štíhlou, výkonnou asistentku, již kdysi znával.

Což zřejmě nijak nezměnilo způsob, jakým na ni

reagovalo jeho tělo. Už dlouho představovala problém. Pokušení. Přesvědčil sám sebe, že je vůči jejímu kouzlu imunní, že se *dokáže* ovládnout, protože celý svůj život byl oddaný službě království. Na vlastní potřeby nezbýval čas.

Ta noc byla chyba v mnoha ohledech, ale aspoň přesvědčil sám sebe, že tím ze sebe dostal ten pitomý chtíč.

I když stále cítil její chuť. I když mu to její „můj králi" stále znělo v hlavě.

Sevřel ruku do pěsti, aby si připomněl, proč tu je. Nesmí se jí dotknout. Musí zjistit, jestli čeká *jeho* dítě, protože byla zjevně opravdu těhotná.

Nestál o manželku, o královnu. Nechtěl ani děti. Z nalezení Zandry měl opravdu velkou radost, ale také mu tím spadlo z ramen obrovské břemeno. Nemusí si už dělat starosti s dědici.

Věděl, jaké to je být následníkem trůnu. Proto byl stále naživu.

Přestože si přál, aby on byl tím, koho zavraždili.

„Sestra se vrátila domů z nákupního výletu v Aténách s novinkou, že moje bývalá asistentka, která zničehonic zmizela uprostřed noci, se potuluje po Aténách v jiném stavu. V pokročilejším stupni těhotenství, než je dokonce i moje sestra, což Zandře přišlo zvláštní, protože podle ní jsi nemohla mít čas přijít do jiného stavu, když jsi pracovala pro mě."

„Princezna je velmi zvídavá," opáčila Katerina. Mluvila ledovým hlasem. Ruce měla klidné, ale její oči…

Její svůdné zelené oči vždycky vypovídaly něco jiného než maska, kterou tak skvěle nosila. Ne vždy chtěl zjistit, co se pod ní skrývá. Záměrně se vyhýbal tomu, aby nahlédl pod to její vyrovnané jednání.

Kromě té jediné noci.

„Víš, proč jsem tady, Katerino."